

**Традиції та інновації в сучасній педагогічній діяльності:
європейський вимір**

математичної компетентності у дітей старшого дошкільного віку в умовах закладу дошкільної освіти.

1. Бабенко О. В. (2018) *Генезис поняття «інтеріоризація» в психолого-педагогічній науці*. Актуальні проблеми педагогіки, психології та професійної освіти. № 2. С. 23-28.

2. (2012) Базовий компонент дошкільної освіти. наук. керівник А. М. Богущ. Київ: Видавництво. 21 с.

3. Белошистая А. В. (2003) *Математическое развитие ребенка в системе дошкольного и начального школьного образования* : автореф. дис. на соискание науч. степени док. пед. наук: спец. 13.00.02 «Теория и методика обучения и воспитания (математика)». Москва. 62 с.

4. Белецька Г. В. (2016) *Дитина: освітня програма для дітей віком від двох до семи років*. К.: Київ. унів-т ім. Б. Грінченка. 304 с.

5. Брежнєва О. Г. (2017) *Концептуальні засади математичного розвитку дітей дошкільного віку: логіка реалізації технології «інтегрованих дидактичних модулів»*. Освіта та розвиток обдарованої особистості. № 2(57). С. 5-10.

6. Галкина Л. Н. (2016) *Развитие математических способностей у детей дошкольного возраста*. Вестник Челябинского государственного педагогического университета. № 6. С. 32-37.

7. Зайцева Л. (2011) *Інтегрований підхід: сутність та можливість впровадження в дошкільній освіті*. Молодь і ринок. № 12(83). С. 55-58.

8. Ільченко Л. В. (2011) *Логіко-математичні ігри як засіб формування мислення старших дошкільників*: навч.-метод. Посібник. Сквиря: Джерело. 70 с.

9. Киричук Т. В. (2013) *Особистісно-орієнтований підхід до дитини в освітньому просторі ДНЗ*. Таврійський вісник освіти. № 4(44). С. 28-32.

10. Сергєєнкова О. П. (2012) *Вікова психологія*: навчальний посібник. К.: Центр учбової літератури. 376 с.

**ДО МЕТОДИКИ ФОРМУВАННЯ ПРЕДМЕТНОЇ
КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ
ІЗ АНАТОМІЇ ТА ФІЗІОЛОГІЇ ЛЮДИНИ**

Оксана Мондич

кандидат педагогічних наук

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

У Національній стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року визначено стратегічні напрями державної політики у сфері освіти [3]. Одним з найважливіших напрямів є побудова ефективної системи національного виховання, розвитку і соціалізації дітей та молоді.

Традиції та інновації в сучасній педагогічній діяльності: європейський вимір

Державний стандарт початкової загальної освіти зумовлює чітке визначення результативної складової засвоєння змісту початкової освіти та ґрунтується на засадах особистісно зорієнтованого і компетентнісного підходів. Навчання і виховання компетентного учня потребує, щоб у клас прийшов компетентний вчитель. Одна з важливих компетенцій вчителя початкової загальної школи є здоров'язбережувальна, основою розвитку якої є формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини. Формуванню предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини надається недостатньо уваги: було знижено кількість часів на навчання дисципліни «Анатомія та фізіології людини із основами валеології», зменшено об'єми практикуму, семінарських занять.

Ми розробили експериментальну методика формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини, згідно до логіки об'єктивних змін мети, змісту, форм і методів навчання у початкової школі. Загальними принципами і підходами експериментальної методики формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини були системний, синергетичний і компетентнісний підходи. Формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини ми розглядаємо як керований динамічний процес, який спрямований на досягнення високого рівня готовності до професійної діяльності; розвивається за науковими принципами і підходами у визначених педагогічних умовах, із застосуванням розроблених методів навчання згідно до етапів професійної соціалізації. Методика формування предметної компетентності майбутніх учителів початкових класів із анатомії та фізіології людини нами визначається як відкрита динамічна система, якій притаманні всі ознаки системи, а загальним підходом до її дослідження повинний стати системний підхід. Мета, навчання, зміст, методи, форми та засоби діяльності виступають основними компонентами методики педагогічних процесів. Система освіти є динамічною системою, і тому спосіб поєднання нелінійних зв'язків між її частинами сумісний з усіма реальними відносинами як середовищем їх існування [2, с. 23]. В. Г. Кремень вважає, що це досягне завдяки синергетичному підходу [2, с. 23]. З позиції синергетики будь-яке природне чи соціальне явище можна розглядати як самоорганізовану, цілісну систему, що здатна переходити від хаосу до впорядкованості всіх елементів. В основі синергетики лежить ідея не лінійності розвитку, що в інформаційному суспільстві надає нові освітні можливості і передбачає багатоваріантність, альтернативність, можливість свободи вибору.

Застосування синергетики потенційно надає можливість свідомого та глибокого вибору оптимальних варіантів вирішення проблем неперервної професійної освіти [2, с. 28], а об'єктом застосування синергетики, зазначає В. Г. Кремень, може бути педагогічна система [2, с. 27]. В такому випадку основним принципом розбудови методичної системи формування предметної компетенції є створення умов отримання синергії, яка б забезпечувала здобуття нових знань. Синергія (від грец. *συνεργία Synergos* – (syn) разом; (ergos) діючий, дія) – це сумарний

Традиції та інновації в сучасній педагогічній діяльності: європейський вимір

ефект, який полягає у тому, що при взаємодії двох або більше факторів їх дія суттєво переважає ефект кожного окремого компонента у вигляді простої їх суми. Для того, щоб забезпечити синергію в навчальному процесі, необхідно залучити студентів до вирішення реальної наукової чи практичної проблеми, співзвучної з їхніми навчальними, пошуковими, життєвими інтересами. Саме тут майбутній учитель початкових класів здатен відчути свою значимість і відповідальність за отримані результати власних досліджень, дізнатися про свої професійні інтереси та можливості. На думку О. В. Твердовської, окрім того, що кожен результат подібних навчальних досліджень є елементом особистого «інформаційного багажу», разом із тим він є сходинкою до серйозної наукової роботи [4, С. 24].

Метою нашого дослідження було формування предметної компетентності майбутніх учителів початкових класів із анатомії та фізіології людини, методична система, її теоретичні основи, розбудова, зміст, рекомендовані форми й технології навчання, результати застосування повинні відповідати методології компетентнісного підходу. В методичній системі формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини, заснованої на принципах синергетики та системному і компетентнісному підходах, метою підготовки є забезпечення високої якості майбутньої професійної діяльності завдяки розвитку мотивації студентів до здоров'язбережувальної діяльності, оволодінні знаннями з анатомії та фізіології людини, формування та вдосконалення здоров'язбережувальної складової професійних навичок та умінь. При цьому компоненти сформованості предметної компетентності майбутніх учителів із анатомії та фізіології людини розвиватимуться у взаємозв'язку згідно до етапів професійної соціалізації.

Мотиви студентів, у такій методичній системі, є важливим інструментом розвитку. Вони виступають як атрактори. Від спрямованості майбутніх учителів на вирішення завдань професійної соціалізації залежать результати і рівні сформованості предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини. У синергетиці під атрактором розуміють відносно стійкий стан системи, який притягує до себе багато численність траєкторій системи, що визначаються різними початковими умовами. Якщо система потрапляє в конус атрактора, то вона неunikно еволюціонує до цього відносно стійкого стану (структури) [1, с. 109]. Таким чином, необхідність розбудови експериментальної методики формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини пов'язано із логікою об'єктивних змін мети, змісту, форм і методів навчання у початкової школі. Системний, синергетичний і компетентнісний підходи були загальними принципами і підходами експериментальної методики формування предметної компетентності студентів із анатомії та фізіології людини. Важливим інструментом розвитку навчання із анатомії та фізіології людини є мотиви студентів які виступають як атрактори системи формування предметної компетентності. Перспективними вбачаємо використання сучасних інформаційних технологій у навчанні анатомії та

Традиції та інновації в сучасній педагогічній діяльності: європейський вимір

фізіології людини майбутніх учителів початкової школи, дослідження мотивації студентів до здоров'язбережувальної діяльності.

1. Князева Е. Н. (2011) *Синергетика. Нелинейность времени и ландшафты коэволюции*. М. :КомКнига. 272 с.

2. Кремень В. (2013) *Сучасний навчальний процес як синергетична система*. Освітні реформи: місія, дійсність, рефлексія: монографія. К.: ТОВ «Видавниче підприємство «Едельвейс». С. 21-46.

3. *Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року*. Схвалено Указом Президента України від 25 червня 2013 року №344/2013. URL: <http://www.president.gov.ua/ru/documents/15828.html>

4. Твердовська О. В. (2014) *Синергетичні засади формування творчого мислення особистості*. Освіта та розвиток обдарованої особистості. № 8 (27). С. 20-25.

ОСНОВНІ МЕТОДИ І ФОРМИ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ В ГРОМАДІ

Настя Моток

*магістратрантка педагогічного факультету
Ізмаїльський державний гуманітарний університет*

Фахівці соціальної сфери впливають на громади й зазнають від них постійного впливу. Для того, щоб кваліфіковано втручатися в ситуацію, яка викликає труднощі в громаді їм потрібно бути обізнаними з визначенням громади, її різновидами, формальними й неформальними характеристиками її структури. Насамперед, громада – доволі суперечливе поняття. І соціологи, й психологи, й історики, й соціальні працівники дають свої тлумачення цьому явищу, не погоджуючись одне з одним щодо його сутності, характеристик, ознак тощо. Кажуть, що спільноти існують повсюди, проте сам термін «громада», з одного боку, вживають для позначення особливих форм суспільної взаємодії; а з іншого – він означає щось позитивне й цінне в суспільних відносинах, хоча представники різних ідеологій розходяться в розумінні «цінного». Тому й до сьогодні тривають суперечки щодо природи громади, її ролі в житті людей.

Інколи замість терміна «громада» вживають вислів «локальна соціальна система», маючи на увазі мережу взаємопов'язаних соціальних установ, що охоплюють усі аспекти соціального життя – сімейного, релігійного, правового тощо, які існують у певній географічній місцевості.

Семигіна Т. [4, с.144] зазначає, що термін «громада» застосовують до конкретних людей та місця, а також до абстрактного досвіду, соціальних стосунків та прагнень, його значення – багатогранне, амбіційне й інколи суперечливе. Аби